

[Undervisningsministeren.]

skal få en god placering, og den frygt, hr. Diderichsen i sin fremsættelse udtaler for, „at seminarielærerne i deres pædagogiske nød må falde tilbage på forældede termetoder“,

er helt ubegrundet, og jeg kan ikke lade være at beklage, at en tidligere seminarielærer kun kan tænke sig den løsning på problemerne — hvis problemerne altså i øvrigt havde været der.

En ændring af fagets stilling fra en 1-årig til en 2-årig uddannelse vil i øvrigt rejse lige så berettigede eller uberettigede krav fra andre klasselærerfag, f. eks. dansk og regning, der jo heller ikke er helt uvæsentlige fag i uddannelsen. Udstrækkes klasselærerfagene ud over det første år, vil det på uheldig måde indvirke på mulighederne for en grundig pædagogisk uddannelse i de sidste år og på den fordybelse i linjefagene, som er så vigtig både ud fra et fagligt synspunkt og for de studerendes egen udvikling. Det må også erindres, at i den undervisning i fagenes metodik, undervisningslære, som særlig vil blive henlagt til de sidste år, vil der blive givet en redegørelse for hvert enkelt fags målsætning, indhold, metoder osv., og det vil selvfølgelig ikke mindst gælde klasselærerfagene, herunder kristendomskundskab. Herudover vil så de pædagogiske problemer vedrørende faget indgå i de pædagogiske specialer.

En ændring som den, hr. Diderichsen her foreslår, vil forrykke hele balancen i den nye læreruddannelseslov, hvor der er skabt — og hvor folketingsudvalget var enigt om at søge skabt — en klar opbygning af fag med begrænset uddannelse og begrænset undervisningskompetence og fag med videregående uddannelse. Hr. Diderichsens forslag til ændring af loven vil også medføre, at det seminarieskifte efter det første studieår, som jeg anser det for overordentlig værdifuldt at der er skabt mulighed for, vil blive særdeles vanskeligt.

Det må være rigtigt, at den nye læreruddannelseslov nu får mulighed for at vise sin værdi i praksis, så der kan indhentes erfaringer. Jeg har tidligere givet udtryk for, og det vil jeg gerne gentage her, at den nye læreruddannelseslov lige så lidt hvad kristendomskundskab angår som på andre felter kan være det sidste ord i sagen.

Det er jo netop tanken, at den nye læreruddannelseslov ligesom andre skolelove må være under løbende revision, men det må da ske på baggrund af erfaringer, som vi af gode grunde endnu ikke har kunnet høste nogen af.

Der har fra forskellige sider under debatten været udtalt ønsker om nedsættelse af en kommission til at behandle kristendomskundskabens stilling, ikke specielt på seminarierne, men op igennem hele skoleforløbet. Jeg er i og for sig enig i, at en sådan belysning kan være tiltrængt, og jeg har i drøftelser med de faglige foreninger på området opfordret dem til selv at tage fagets problemer op, idet jeg samtidig har henvist dem til at tage kontakt med læseplanudvalgene for folkeskolen og for gymnasierne og til det nu nedsatte studieplanudvalg for læreruddannelsen. Jeg har også henvist til — og det ved jo alle, der følger disse spørgsmål — hvordan vi gang på gang i disse år oplever pædagogiske fremskridt, hvis baggrund er arbejde i udvalg baseret på, om jeg så må sige, privat initiativ.

Under valgkampen blev der imidlertid fremsat en fælles erklæring fra venstre og det konservative folkeparti, der udtalte ønsket om, at der nedsattes en kommission til at gennemarbejde fagets stilling i alle skoleformer. Over for denne henstilling svarede jeg, at jeg som nævnt i og for sig havde fundet det rimeligt, at de interesserede kredse selv i første omgang nedsatte et udvalg som grundlag for senere drøftelser, i stedet for at ministeriet skulle tage affære; men jeg gav samtidig udtryk for, at der ikke fra de to partiers side skulle blive kaldt forgæves på ministeriets eller mit initiativ i spørgsmålet om en kommission. Jeg kan i dag tilføje, at vi i ministeriet er ved at tilendebringe vore overvejelser med hensyn til en sådan kommissions sammensætning og dens arbejdsopgavers afgrænsning, og den vil meget snart kunne nedsættes.

En ting har måske generet mig en smule i debatten om kristendomskundskabens stilling i den nye læreruddannelseslov, og det er beskyldningen for, at det her drejer sig om hastværksarbejde og om ugenomtænkte løsninger. Jeg tror at kunne sige, at jeg ikke i de snart 10 år, jeg har været medlem af folketinget, har været med til